

Když jsem se před čtyřmi lety stal oddílovým vedoucím na dětském letním táboře, svářely se v mém prožívání dvě kontrární tendence. Na jedné straně mě práce s dětmi hluboce naplňovala, na straně druhé mě atakoval silný pocit odpovědnosti za svěřence. Nemaje zkušeností, tápal jsem v běžných denních situacích, jak se co nejlépe zachovat, aby se problémy vyřešily pokud možno s nejmenšími možnými zápornými dopady na život dětí. Bezmocnost, kterou pravdivý vychovatel pociťuje před složitou skutečností výchovy, před těmi jejími antinomiemi, které nelze jednou provždy vyřešit, mě přivedla ke studiu pedagogických klasiků. Na rozdíl od deskriptivních dějin pedagogiky umožňuje filosofie výchovy zkoumat pedagogické myslitele ze širšího hlediska. Umožňuje reflexi jejich díla v rámci širších celků. Tato reflexe pak slouží k většímu rozhledu v tíživém chvění oněch výchovných antinomií, které pak už nejsou pravdivým vychovatelem přijímány jen jako prokletí, nýbrž jako odvaha vydávat se na nikdy nekončící dobrodružnou cestu za Pravdou, Krásou a Dobrem, za touto trojicí, kterou výchova v širším i užším smyslu slova zcela jistě je.